

погледне. И все така. Пъкъ на туй отгоре, и каскета кривналь. „Вижте ме, де, азъ уловихъ гължба и шарената сойка!“ Ехе! Уловилъ си ги! Ти да бѣше на мѣстото на Стоя Пилешара, кой те знае какво щѣше да направишь. Поглежъ, че си тръгналь отъ човѣкъ на човѣкъ да разправяшь, че си убилъ голѣмата мечка, гдето я донесе Върбанъ Митинъ отъ Балкана съ мечето, завързано на пояса му... Ти да бѣше на мѣстото на Стоя Пилешара...

— Че пъкъ защо ми се перчи такъвъ! — ядоса се Тропанчо Самунковъ и се запрѣ. Помисли, помисли, какво ще направи Копривко Бодлокожевъ, ако е на мѣстото на Стоя Пилешара, не можа да измисли нищо повче отъ мечката съ мечето, и пъкна ржце въ джебоветѣ.

— Като го настигна, ще го бутна съ лакъта по ржката, ужъ не съмъ го видѣль. Само дано ми се озжби. Той ще види тогава!... — закани се въ ума си Тропанчо Самунковъ и се върна назадъ.

Ала тамъ е работата, че догдето размисляше и се мжчеше какъ-какъ да се увѣри, че Копривко е по-лошъ отъ дявола, онзи вече бѣше си заминаль.

Но връщане нѣмаше. Тропанчо Самунковъ се заозрѣща насамъ, нататъкъ по улицата. Стори му се, че цѣлата улица, презъ гдето бѣше миналь Копривко Бодлокожевъ, е една такава, настрѣхнала. Гледа го, смѣе му се и му дума:

— Може Стою Пилешарътъ да е далъ на Копривка гължба и шарената сойка, но ги даде на него, а не на тебе...

— Не на тебе! — писна въ ушитѣ му шумътъ отъ бързитѣ колелета на една синя харуца, която префуча край него.

— Не на тебе! — една го гласътъ на стария вѣшаръ, който викаше проточено: „Купувамъ що не трѣбе-е-е!“

— Не за тебе! — бафна отзаде му случайно едно сиво куче съ отрѣзана опашка и съ голѣма брадавица помежду веждитѣ.

— А? — спрѣ се и се услуха смаянъ Тропанчо Самунковъ. — И ти ли, пъкъ! — възви се той и ритна съ кракъ къмъ кучето. Но то бѣше си заминало. Присмѣ му се въ читѣ, запрѣде ситно-ситно и димъ да го нѣма.

— Азъ ли да не те намѣря тебе! — закани се Тропанчо Самунковъ на сивото куче и